

Izajáš 60,2: „*Hle, temnota přikrývá zemi, soumrak národy, ale nad tebou vzejde Hospodin a ukáže se nad tebou jeho sláva.*“

Filipským 3,10: „*Abych poznal jej a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpení.*“

Jan 20,19-31

Po Ježíšově ukřižování měli učedníci strach. Jako by ještě neuzrál ten správný čas pro jejich víru. Stále se ještě nesmířili s Ježíšovým ukřižováním, nemohli tomu uvěřit. Učedníci jsou za zavřenými dveřmi, jak čteme v našem evangeliu, jelikož mají strach. Jako kdyby se báli k Ježíši přihlásit veřejně. Nejen spousta křesťanů, ale i samotní učedníci Kristovi se báli přihlásit se k Ježíšovi veřejně, dokud nebyla jejich víra ustálená a opravdová. Tento stav přetrvává i po návštěvě Ježíšově, kdy přichází vzkříšený Kristus a dává učedníkům Ducha svatého a tím moc odpouštět hříchy. Učedníci i my se vyrovnáváme s tím, co se stalo o Velikonocích, kdy byl Ježíš obětován za nás, za naše hříchy a potom z mrtvých vstal a stále na nás působí skrze Ducha svatého. I při druhém zjevení Ježíšově, byli učedníci ve strachu stále uvnitř za zavřenými dveřmi.

Učedníci měli strach, jelikož několik let doprovázeli svého učitele a Pána, ve kterém rozpoznali spasitele. Těžko se potom vyrovnávali s tím, že byl Ježíš potupně zabit. Měli strach, jelikož se báli o své životy, že s nimi bude nakládáno obdobně, jako bylo nakládáno s Ježíšem. Vždyť také křesťané mnohá století po Ježíšově smrti byli pronásledováni a trpěli. Učedníkům se po smrti Ježíšově hroutil svět. Všechny jejich náboženské představy, všechno, na čem do této chvíle pracovali, se jim hroutl jako domeček z karet a to právě smrtí Ježíšovou. Učedníci se dostávají do mrtvého bodu, do jakési bubliny a nevědí si rady, co s nastolenou situací, co dál, jak tomu všemu rozumět? Jak si to vysvětlit, že Ježíš tu byl a najednou tu není? Chyběl jim jejich Pán a duchovní vůdce.

Potom ale přichází k učedníkům vzkříšený Kristus se slovy: „*Pokoj Vám*“ – to řekl dokonce dvakrát. Bylo mu jasné, jak se učedníci cítí. Učedníci se tak dostávají do nové situace. Nejdříve šok ze smrti Krista a poté radost z jeho z mrtvých vstání. Aby tyto události dokázali zpracovat, na to potřebují více času. Není to něco, s čím by se člověk vyrovnal v krátkém časovém úseku. Ježíš přichází, uklidňuje učedníky, vnáší do jejich životů, do té podivné situace klid. To je další dar Kristův, že i do našich životů vkládá Kristus klid. Slova pokoj vám platí i pro nás. Najednou zase mají svého Pána. Ježíš nepřichází s nějakým vysvětlováním, ale rovnou rozdává úkoly a ukazuje cestu k Bohu. Cesta k Bohu je On, Ježíš Kristus – skrze něj se dostáváme k Bohu.

Ježíš učedníkům říká: „*To, co jsem doposud dělal já, musíte dělat vy. Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.*“ Učedníci mají ztělesňovat Boží vůli, jaksí přinášet Otce a

jeho slovo na zem. Jaká je vůle Otce? Ten úkol zůstává do dnes. Ten odkaz a úkol učedníků zůstává stále nenaplněn. Zvěstovat evangelium není výklad evangelia. Je třeba vydávat svědectví o tom, čemu věřím. A to svědectví víry můžeme přinášet do světa my všichni. Ježíš učedníkům dále říká: „*Přijměte Ducha svatého...*“ Duch svatý je jakási spojka – umožňuje komunikaci s Bohem. Bůh se nám nechává poznat právě skrze Ducha svatého. Díky Duchu svatému na nás Bůh působí.

Jeden učedník nebyl při zjevení přítomný a potom ostatním nevěřil, že se jim zjevil sám Ježíš. Tomáš byl zvědavý člověk, upřímný a nejspíše také věděl, co neví. To věděl již Sokratés čtyři sta let před Kristem a je to základ moudrosti, vědět o tom, že nic nevíme, neboli vědět to, co nevíme. Tomáš měl odvahu přiznat něco, co neví – jako například ve 14. kapitole Janova evangelia (14,3 – 6): „*A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já. A cestu, kam jdu, znáte.*“ Řekne mu Tomáš: „*Pane, nevíme, kam jdeš. Jak bychom mohli znát cestu?*“ Ježíš mu odpověděl: „*Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.*“ Je zcela možné, že nebýt Tomáše, možná bychom tento výrok ani neznali. Je skutečně dobré přiznat si, že něco nevíme a nebát se zeptat. Zdá se mi, že občas je to problém se ptát, aby na Vás ostatní nekoukali jako na blbce. Člověk musí mít v Čechách odvahu na kladení otázek. Ve Španělsku je to naprosto normální se ptát a ptají se na všechno možné a to i několikrát a nikdo se nad tím nepozastavuje. Buďme tedy jako Tomáš a ptejme se.

Proč je Tomáš tak nedůvěřující a skeptický? Jelikož je zklamán a frustrován z Ježíšovy smrti na kříži. Nechce zažívat další negativní zkušenosti. Měl strach a byl tou Ježíšovou smrtí zklamán. Každý z nás když je někdy zklamán, těžko se navazuje nová důvěra k člověku, který vás zklamal – a to prožíval Tomáš. Ostatní učedníci byli také zklamáni, ale byli u prvního zjevení, a tak už nebyli zklamání, ale měli radost. „*Viděli jsme Pána.*“ Ale jakoby ta radost byla povrchní. Sami tomu asi ještě také nemohli uvěřit. Jako kdyby nevěřili svým uším a očím. I několik dní po zjevení se stále bojí. Tomáš je k tomu zjevení, o kterém mu říkají ostatní učedníci, skeptický. Oni jsou nadšeni. Tomáš ale potřebuje mít osobní zkušenost. Jde mu ale o zkušenost hlubokou, chce si na Krista dokonce sáhnout. Nakonec si na Krista nejspíše nesáhl, jelikož čteme: „*Že jsi mě viděl, věříš.*“ Byl před Bohem bázlivý a uznal jeho svrchovanost, nebylo třeba si na rány šahat. Tomášovi původně nestačilo pouhé vidění, jako měli ostatní učedníci. Chtěl se přesvědčit o tom, že je to skutečný Kristus, že to není jen nějaká chiméra. Pak mu ale stačilo také vidění a Kristův hlas. Tomáš byl zdravě kritický. Ani my bychom neměli slepě přejímat informace. I v reálném životě bychom měli být kritičtí a vždy nad věcmi uvažovat. Dnes a denně posloucháme nebo se díváme na různé zprávy a také si nejsme jisti, zda je tomu skutečně tak, co je nám předkládáno. Fakt je ten, že dnes lidé mají malou důvěru v cokoliv – to je historická skutečnost a fakt. Církev jako taková se během dějin také několikrát zdiskreditovala, máme zkušenosti s různými diktátorskými režimy a většinou ani dnes se nedá politikům věřit. Je potom těžké v dnešní době věřit křesťanské zvěsti. Vždyť si na tu víru ani nemůžeme sáhnout. Jak přesvědčíme lidi o tom, že Kristus je Pravda a cesta a že je to spasitel lidstva? Věřit a být zároveň ke své víře skeptický, kritický či o ní občas pochybovat je v pořádku a řekl bych, že je to přirozené. Je dobré klást si otázky, otázky víry. Otázky typu – jak já to tedy mám s tím Kristem – Věřím skutečně v jeho spasitelné dílo?

Když přišel Ježíš k Tomášovi, nechal jej přesvědčit se o svém z mrtvých vstání a poté mu říká: „*Nepochybuj a věř!*“ Jako kdyby mu Ježíš říkal – nestaň se nevěřícím, ale staň se věřícím. Jako kdyby Kristus dával najevo, že je v co věřit a že ta víra se týká reálné věci, reálného spasení a následování vzkříšeného Ježíše Krista. Co se týká toho prvního setkání, tam jako by učedníci ještě neměli tu pravou víru. Nebyli si úplně jisti svým viděním a Tomáš jim vůbec nevěřil – prožíval krizi své víry a pochyboval o učení Kristově, zda je vůbec pravdivé. Nakonec Tomáš vysloví to, co bychom měli vyslovovat všichni – „*Můj Pán a můj Bůh.*“ Kristus je naším Pánem, a pokud to tak chceme, měli bychom ho poslouchat. Je potom Pánem, který nám vládne, vládne nad naším životem. To, co chce náš Pán Ježíš Kristus, je dobré, jeho budu poslouchat. Bůh je pro nás tajemstvím. Neměli bychom se snažit ani toužit jej pochopit. Jde jen o to uznat jeho svrchovanost a tajemství a být před Bohem v bázni a pokoře. Bohu bychom měli být poslušní a žít v jeho slávě. Rád bych na závěr odcitoval Joan Baez – americkou folkovou zpěvačku: „*Člověk si nemůže vybrat, jak umře, ani kdy to bude. Může se jen rozhodnout, jak bude žít právě teď.*“ A tak Vám všem přeji a sobě také, ať žijeme s Kristem a věříme jeho slovům právě teď a navěky. Vzkříšený Ježíš Kristus se tak stává naším Pánem a Bohem. Amen.